

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת נַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק י'

קונטרס 70

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

תשיבנה!

ראו דף מס' 5

ראו דף מס' 2

עלינו ואלהינו ואתכנשו להילולא דרביי שפלין

אשר נאמר חבד וזוהר

ראו דף מס' 3

רבי נחמן מברסלב וזוהר

ראו דף מס' 4

הרב ר' יצחק אייזיק וויזניץ
ראו דף מס' 5

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

קריאה קדושה

כס"ד

במים קשים אלו העוברים על כלל ישראל השם יצילנו ואין איש יודע מה ילד יום ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזירות קשות השם יצילנו.

עיקר הכל כידוע מדברי חז"ל: חובה קדושה על כל אחד ואחד למהר ולפשפש במעשיו ולעשות תשובה מעומק ליבו ולהרבות בלימוד התורה, ובפרט לימוד ההלכה שידע לקיים מצוות השם בכל דקדוקיהם וכן במצוות שבין אדם לחברו ויאמר לצדוותיו ד.

כמו כן יש להתחוק בדברי קדשו של התנא האלוף רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, המבטח שבזכות הקריאה בספר הוזהר הקדוש נמא מן הצלות ברחמים, (אף ללא הבנה כלל כידוע מרובי רבותינו) וכיאי הוא רבי שמעון למסוך עליו בשעת דהחק, לכן כל אחד ואחד ישתדל מדי יום לקרוא בספר הוזהר הקדוש להצלת כלל ישראל ולקירוב הגאולה.

עוד יש לעורר על ענין נשגב ונעלה אשר בביתו לבטל כל גזרות קשות מעם ישראל ולבטל המוות והמגיפות, והיא אמירת פרישת הקמורת כנודע בספר הוזהר (פר' ויקהל ר"ח), וכל האומרה לא ינוק כל אחד וזהם ומשפיע רבחה ורעותה לעם ישראל, ובפרט אם יאמרו סדר פרישת הקמורת בניגון מארבע כנפות הארץ ובכל עיר ועיר יתבטלו בס"ד הגזירות וישראל ישכון לבטח (וכמו שהובא המעשה ברב אהא בוזהר פרשת וירא דף ק' ע"א ע"ב).

מוסלף ביותר לקרוא את סדר פרישת הקמורת כפי הסדר שתוקן הרב יהודה פתיה וצוק"ל זי"ע אמן. ויהי רצון שנוכח למאולה הקרובה בקרוב ממש וכל הישועות אמן ואמן.

בברכה ובתפילה לשלום עם ישראל

קריאה קדושה

במים קשים אלו העוברים על כלל ישראל השם יצילנו ואין איש יודע מה ילד יום ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזירות קשות השם יצילנו.

עיקר הכל כידוע מדברי חז"ל: חובה קדושה על כל אחד ואחד למהר ולפשפש במעשיו ולעשות תשובה מעומק ליבו ולהרבות בלימוד התורה, ובפרט לימוד ההלכה שידע לקיים מצוות השם בכל דקדוקיהם וכן במצוות שבין אדם לחברו ויאמר לצדוותיו ד.

כמו כן יש להתחוק בדברי קדשו של התנא האלוף רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, המבטח שבזכות הקריאה בספר הוזהר הקדוש נצא מן הצלות ברחמים, (אף ללא הבנה כלל כידוע מדברי רבותינו) ובכדיאי הוא רבי שמעון למסוך עליו בשעת הדחק, לכן כל אחד ואחד ישתדל מדי יום לקרוא בספר הוזהר הקדוש להצלת כלל ישראל ולקירוב הגאולה.

עוד יש לעורר על ענין נשגב ונעלה אשר בכחו לבטל כל גזירות קשות מעם ישראל ולבטל המוות והמגיפות, והיא אמירת פרישת הקמורת כנודע בספר הוזהר (פר' ויקהל ר"ח), וכל האומרה לא ינוק כל אותו היום ומשפיע ברכה וישועה לעם ישראל, ובפרט אם יאמרו סדר פרישת הקמורת בניגון מארבע כנפות הארץ ובכל עיר ועיר יתבטלו בס"ד הגזירות וישראל ישכון לבטח (וכמו שהובא המעשה ברב אהא בוזהר פרשת וירא דף ק' ע"א ע"ב).

מומלץ ביותר לקרוא את סדר פרישת הקמורת כפי הסדר שתוקן הרב יהודה פתיה וצוק"ל זי"ע אמן. ויהי רצון שנוכח למאולה הקרובה בקרוב ממש וכל הישועות אמן ואמן. לברכה ובתפילה לשלום עם ישראל

שאלה: אמור נא לי, מהי הסגולה המיוחדת שיש בלימוד ספר הזהר? תשובה: סגולות רבות מצויים בספרים להעוסקים בספר הזהר, וכאן נעלה בקיצור לדוגמא שבעה עשר מהם:

- ג על ידי לימוד בספר הזהר זכות רבי שמעון החבריים שלו יגיעו עליו. (זכירה לחיים דף י עמוד ד').
- ג ועוד שזכות רשבי' בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במהרה דרוש ט"ז).
- ג אלימוד הזהר הקדוש טעלה ליראת שמים. (הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים).
- ג מהעסק בספר הזהר סעלה להשגה. (האריז"ל בשער רוח הקודש דף יא עמוד ב').
- ג מהעסק בוזהר הקדוש בתדירות טעלה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ביה. (שארית ישראל שער התקשרות שער א' דרוש ה' מאמר ב').
- ג הלימוד בוזהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבתי האריז"ל).
- ג הלימוד בוזהר הוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע את מ"ד).
- ג הלימוד הזהר מביא לטהרת וקדושת הנפש. (פלא ויעץ ערך זהר) ולזכות הנשמה (הגהות מהרצ"א אות ט').
- ג הלימוד בוזהר הקדוש מסיר ממשום הלב (מאה שערים לבעל התניא).
- ג כלימוד הזהר בונה עולמות. (כסא מלך על תקוני הזהר תיקון מ"ג את ס').
- ג הלימוד בספר זהר הקדוש בעולם הזה, או לעתיד לבא לא ישב בבושה. (זהר פרשת וישב דף קפ"ה עמוד א' בכללות, ובפרטת בלקיט תורה לבעל התניא פרשת צ).
- ג הלימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות).
- ג הלימוד בוזהר מביא את האדם לאהבת הבורא (הרמ"ז בהגהותיו לספר הכוונות).
- ג הלימוד בוזהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט' אות ג).
- ג הלימוד הזהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערוות. (שם שער ו' אות ע"ג).
- ג מביא רפואה לכאב שניים. (מעשי אמת הלימוד החוזה מלובין נדפס בספר אמת ויצוין חלק ד' עמוד ל').
- ג והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוקי. (אמרי פנחס שער ט' אות ג).

רבי חזקיה הוה אזיל מקפוטקיא ללוד. פגע ביה רבי ייסא. אמר ליה תוהנא עלך דאת בלחודך. דהא תנינן דלא יפוק בר נש יחידי בארחה. אמר ליה רביא חד אזיל בהדאי ואיהו אתי אבתראי. אמר ליה ועל דא תוהנא איך אזיל בהדך מאן דלא תשתעי ביה מלי דאורייתא. דהא תנינן כל מאן דאזיל בארחה ולא עמיה מלי דאורייתא אסתפן בנפשיה. אמר ליה הכי הוא ודאי.

אדרהבי מטא ההוא רביא. אמר ליה רבי ייסא ברי מאן אתר אנת. אמר ליה מקרפא דלוד ושמענא דהאי בר נש חכים אזיל תמן וזמינא גרמאי לפולחניה ולמיהה בהדיה. אמר ליה ברי ידעת מלי דאורייתא. אמר ליה ידענא דהא אבא הוה אוליף לי בפרשת קרבנות וארכינא אודנאי למאי דההו אמר עם אחי דאיהו קשישא מנאי. אמר ליה רבי ייסא ברי אימא לי.

פתח ואמר ויבן נח מזבח ליי ויקח מפל הבהמה הטהורה ומפל העוף הטהור ויעל עולות במזבח. ויבן נח מזבח, דא איהו מזבח דאקריב ביה אדם קדמאה. נח (דף ע"א) אמאי קריב עולה. דהא עולה לא סלקא אלא בגין הרהורא ורעותא דלפא ונח במה חב. אלא נח הרהר ואמר הא קדשא בריך הוא גזר דינא על עלמא דיתתרב, דילמא בגין דשזיב לי כל זכותא פקע לי ולא ישתאר לי זכו בעלמא. מיד ויבן נח מזבח ליי.

ההוא מזבח דאקריב ביה אדם הראשון הוה. אי הכי אמאי ויבן. אלא בגין דחייבי עלמא גרמו דלא קיימא בדוכתייה. פיון דאתא נח פתיב ביה ויבן. ויעל עולות עלת פתיב חדא. פתיב, (ויקרא א) עולה הוא

רבי חזקיה הוה אזיל מקפוטקיא ללוד. פגע ביה רבי ייסא. אמר ליה תוהנא עלך דאת בלחודך. דהא תנינן דלא יפוק בר נש יחידי בארחה. אמר ליה רביא חד אזיל בהדאי ואיהו אתי אבתראי. אמר ליה ועל דא תוהנא איך אזיל בהדך מאן דלא תשתעי ביה מלי דאורייתא. דהא תנינן כל מאן דאזיל בארחה ולא עמיה מלי דאורייתא אסתפן בנפשיה. אמר ליה הכי הוא ודאי.

אדרהבי מטא ההוא רביא. אמר ליה רבי ייסא ברי מאן אתר אנת. אמר ליה מקרפא דלוד ושמענא דהאי בר נש חכים אזיל תמן וזמינא גרמאי לפולחניה ולמיהה בהדיה. אמר ליה ברי ידעת מלי דאורייתא. אמר ליה ידענא דהא אבא הוה אוליף לי בפרשת קרבנות וארכינא אודנאי למאי דההו אמר עם אחי דאיהו קשישא מנאי. אמר ליה רבי ייסא ברי אימא לי.

פתח ואמר ויבן נח מזבח ליי ויקח מפל הבהמה הטהורה ומפל העוף הטהור ויעל עולות במזבח. ויבן נח מזבח, דא איהו מזבח דאקריב ביה אדם קדמאה. נח (דף ע"א) אמאי קריב עולה. דהא עולה לא סלקא אלא בגין הרהורא ורעותא דלפא ונח במה חב. אלא נח הרהר ואמר הא קדשא בריך הוא גזר דינא על עלמא דיתתרב, דילמא בגין דשזיב לי כל זכותא פקע לי ולא ישתאר לי זכו בעלמא. מיד ויבן נח מזבח ליי.

ההוא מזבח דאקריב ביה אדם הראשון הוה. אי הכי אמאי ויבן. אלא בגין דחייבי עלמא גרמו דלא קיימא בדוכתייה. פיון דאתא נח פתיב ביה ויבן. ויעל עולות עלת פתיב חדא. פתיב, (ויקרא א) עולה הוא

ויבן נח מזבח ליי ויקח מפל הבהמה הטהורה ומפל העוף הטהור ויעל עולות במזבח. ויבן נח מזבח, דא איהו מזבח דאקריב ביה אדם קדמאה. נח (דף ע"א) אמאי קריב עולה. דהא עולה לא סלקא אלא בגין הרהורא ורעותא דלפא ונח במה חב. אלא נח הרהר ואמר הא קדשא בריך הוא גזר דינא על עלמא דיתתרב, דילמא בגין דשזיב לי כל זכותא פקע לי ולא ישתאר לי זכו בעלמא. מיד ויבן נח מזבח ליי.

אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לִי (לְעוֹלָם עוֹלָה סִלְקָא דְכָר. א) עוֹלָה
סִלְקָא דְכָר וְלֹא סִלְקָא נּוֹקְבָא דְכְּתִיב זָכָר
תָּמִים יִקְרִיבוּנוּ. אֲמַאי כְּתִיב אִשָּׁה דְהָא אִשׁ
בְּעֵי לְאַשְׁתַּפְּחָא תַּמּוֹן.

אֲרַא אַף עַל גַּב דְּעוֹלָה אֲתַקְרִיב דְכָר.
וְלֹאֲתַרִּיהּ אֲתַקְרִיב. נּוֹקְבָא לֹא בְּעֵי
לְאַתְפָּרְשָׁא מִנִּיהּ, אֲלֵא בַּהּ אֲתַקְרִיב בְּגִין
לְחַפְרָא דָּא בְּדָא. דְּסִלְקָא נּוֹקְבָא לְגַבֵּי דְכוּרָא
לְאַתְחַבְרָא כְּחַדָּא. וְאַף עַל גַּב דְּאִשָּׁה לְשׁוּם
אִישִׁים.

נַח אֲצִטְרִיף לִיהּ לְמַקְרַב עוֹלָה. דְּאִיהוּ בְּאֲתַר
דְּדְכוּרָא. עֶבֶד לִיהּ קִדְשָׁא בְרִיף הוּא
לְאַתְחַבְרָא וְלֹאֲעֲלָא בְּתִיבָהּ. וְעַל דָּא אֲקָרִיב
עוֹלָה. עוֹלָה הוּא אִשָּׁה. אִשׁ ה' דְּאַתְחַבְרָא (ב)
שְׂמָאֲלָא בְּנוֹקְבָא. דְּהָא (ג) נּוֹקְבָא מְסֻטְרָא
דְּשְׂמָאֲלָא קָא אֲתִיָּא וּדְכוּרָא מְסֻטְרָא דִּימִינָא
בְּאַתְדִּבְקוּתָא דָּא בְּדָא. וּבְגִין כֵּן אֲקָרִי (עוֹלָה)
נּוֹקְבָא אִשָּׁה. אִשָּׁה קְטִירוּ דְרַחֲמֵי דְאֲחִיד בַּהּ
שְׂמָאֲלָא לְסִלְקָא לָהּ לְעֵילָא וְלֹאֲתַקְשְׂרָא
כְּחַדָּא. וּבְגִין כֵּן (ד"א כְּתִיב) עוֹלָה הוּא אִשָּׁה.
קְשִׁירוּ דְדְכָר וְנוֹקְבָא דָּא בְּדָא:

וַיִּרַח יי אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ. וְכְּתִיב אִשָּׁה רִיחַ
נִיחֹחַ. אִשָּׁה הָכִי שְׂמַעְנָא תִּנְנָא וְאַשָּׁא
מְחַפְרִין כְּחַדָּא. דְּהָא לִית תִּנְנָא בְּלֹא אִשָּׁא
כְּמָה דְכְּתִיב (שְׁמוֹת יט) וְהָרַח סִינִי עֵשֶׂן כְּלוּ מִפְּנֵי
אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו יי בְּאִשׁ.

הָא חֲזִי, אִשׁ נְפִיק מִלְּגִיו וְאִיהוּ דַּק. וְאֲחִיד
בְּמִלָּה אֲחִירָא לְבָר דְּלֹאוּ אִיהוּ דַּק הָכִי
וְאַתְאֲחִדֵּן דָּא בְּדָא וּבְדִין תִּנְנָא סִלְקָא. מְאִי
טַעְמָא בְּגִין דְּאַתְאֲחִיד אִשָּׁא בְּמִלָּה דְרַגִּישׁ.
וְסִימְנִיף חוּטְמָא דְנְפִיק בֵּיהּ תִּנְנָא מְגוּ אִשָּׁא.
וְעַל דָּא כְּתִיב (דְּבָרִים לג) יִשְׁיִמוּ קְטוֹרֶה בְּאַפְּךָ.
בְּגִין דְּאַהֲדַר אִשָּׁא לְאַתְרִיהּ. וְחוּטְמָא

כְּתוּב (ויקרא א) עֲלֵה הוּא אִשָּׁה רִיחַ
נִיחֹחַ לַה' [לְעוֹלָם עוֹלָה סִלְקָא דְכָר. א] אִשָּׁה
עוֹלָה - עוֹלָה זָכָר וְלֹא עוֹלָה
נְקֵבָה, שְׂכַתוּב זָכָר תָּמִים
יִקְרִיבוּנוּ. לְמָה כְּתוּב אִשָּׁה, שְׁהָרִי
אִשׁ צְרִיכָה לְהַמְצֵא שֵׁם?.

אֲרַא אַף עַל גַּב שְׁעוֹלָה נְקֵרְבַת
זָכָר וְלִמְקוּמָה נְקֵרְבַת, הַנְּקֵבָה
לֹא צְרִיכָה לְהַפְרֵד מִמֶּנּוּ, אֲלֵא
עֲמָה נְקֵרְבַת, בְּשִׁבִיל לְחַבְרָא זֶה עִם
זֶה. שְׁעוֹלָה הַנְּקֵבָה אֵל הַזָּכָר
לְהַתְחַבֵּר בְּאֲחֵר, וְאַף עַל גַּב
שְׂאִשָּׁה לְשׁוּם אִישִׁים.

נַח הִיָּה צְרִיף לְהַקְרִיב עוֹלָה,
שְׁהוּא בְּמִקּוּם שֶׁל הַזָּכָר, עֲשֵׂה
אוֹתוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְהַתְחַבֵּר
וְלְהַכְנִס לְתִבְהָ, וְעַל זֶה הַקְרִיב
עוֹלָה. עוֹלָה הוּא אִשָּׁה. אִשׁ ה'.
שְׁהַתְחַבֵּר [עֲמָה] הַשְּׂמָאל בְּנְקֵבָה.
שְׁהָרִי [גַּל] נְקֵבָה מְצַד הַשְּׂמָאל
בְּאֵה, וְזָכָר מְצַד הַיְמִין
בְּהַתְדַּבְּקוּת זֶה בְּזֶה, וְלִכֵּן נְקֵרְבַת
[עוֹלָה] נְקֵבָה אִשָּׁה. אִשָּׁה - קְשֶׁר
שֶׁל הַתְּחִבָּה שְׂאוּחָה בַּהּ הַשְּׂמָאל
לְהַעֲלוֹתָהּ לְמַעְלָה וְלְהַתְקַשֵּׁר
בְּאֲחֵר, וְלִכֵּן כְּתוּב עֲלֵה הוּא
אִשָּׁה, הַקְשֶׁר שֶׁל זָכָר וְנְקֵבָה זֶה
עִם זֶה.

וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ. וְכְּתוּב
אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ. אִשָּׁה, כֵּן
שְׂמַעְנֵנוּ - עֵשֶׂן וְאִשׁ מְחַפְרִים
בְּאֲחֵר, שְׁהָרִי אֵין עֵשֶׂן בְּלֹא אִשׁ,
כְּמוֹ שְׂכַתוּב (שְׁמוֹת יט) וְהָרַח סִינִי
עֵשֶׂן כְּלוּ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו ה'
בְּאִשׁ.

בֵּא רָאה, אִשׁ יוֹצֵאת מִבְּפִנִים
וְהוּא דַּק, וְאוֹחֹז בְּדְכָר אֲחִיד
בְּחוּץ שְׂאִינוּ דַּק כֵּן, וְנִאֲחֹזִים זֶה
בְּזֶה, וְאִז עוֹלָה הָעֵשֶׂן. מָה
הַטַּעַם? מִשׁוּם שְׁהָאִשׁ אוֹחֶזת
בְּדְכָר הַמְּתַפְעֵל, וְסִימֵן לְדְכָר -
הַחֹטֵם שְׂיוֹצֵא בּוֹ עֵשֶׂן מִתּוֹךְ אִשׁ.
וְעַל זֶה כְּתוּב (דְּבָרִים לג) יִשְׁיִמוּ
קְטוֹרֶה בְּאַפְּךָ. מִשׁוּם שְׁחֹזַרְתָּ

הָאֵשׁ לְמִקּוּמָהּ. וְהַחֹטֵם [מִתְפַּעַל]
נֶאֱסַף בְּאוֹתוֹ רֵיחַ לִפְנֵי וּלְפָנִים,
עַד שֶׁנֶּאֱחָזוּ הַכֹּל וְחִזְרוּ לְמִקּוּמוֹ,
וְנִקְרַב הַכֹּל לְתוֹךְ הַמִּתְחַשְּׁבָה
וְנַעֲשֶׂה רִצּוֹן אֶחָד. וְאֵז רֵיחַ נִיחַח,
שֶׁנָּח הִרְגֹז וְנַעֲשֶׂה נַחַח.

שְׁהָרִי הַעֲשֵׂן נֶאֱסַף וְנִכְנַס
וּמִתְקַמֵּט בְּאֵשׁ, וְהָאֵשׁ אוֹחֶזֶת
בְּעֵשֶׂן, וְנִכְנַסִּים שְׁנֵיהֶם לִפְנֵי
וּלְפָנִים עַד שֶׁנָּח הִרְגֹז. וְכִשְׁהַכֹּל
נֶאֱחָזִים [אִחֻז] זֶה בְּזֶה וְנַח הִרְגֹז,
אֵז הוּא מְנוּחָה וְקִשְׁר אֶחָד
וְנִקְרָאת נַחַח. נַחַח הָרִיחַ חֲדוּת
הַכֹּל בְּאֶחָד. הָאֶרֶץ הַגְּדוּלָה הָאֶרֶץ
הַפְּנִים. וְלִכְּנָן כְּתוּב וַיִּרַח ה' אֶת
רֵיחַ הַנִּיחַח, כִּמוֹ מִי שֶׁמִּירַח
וְכֹנֵס הַכֹּל לְתוֹךְ מִקּוּמוֹ.

בֵּא רַבִּי יִיסָא וּנְשִׁקוּ. אָמַר, וּמָה
כֹּל הַטּוֹב הַזֶּה תַּחַת יָדְךָ וְלֹא
יִדְעֵתִי בּוֹ? אָמַר, אֲחִזּוּ מִהֲדַרְךָ
וְנִתְחַבֵּר עִמָּךְ. הֲלֹכּוּ. אָמַר רַבִּי
חִזְקִיָּה, בְּדַרְךָ זֶה עִם הַשְּׂכִינָה
גְּלוּף. שְׁהָרִי מִתְקַנֵּת לִפְנֵינוּ.
בִּידֵי אוֹתוֹ תִּינּוֹק וְהִלְכּוּ. אָמַר לוֹ,
אָמַר לָנוּ פְּסוּק אֶחָד מֵאוֹתָם
שֶׁאֵבִיד אָמַר לָךְ.

פְּתַח אוֹתוֹ תִּינּוֹק וְאָמַר, (שִׁיר א)
לִשְׁקָנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ. זֹהִי
הַשְּׂתוֹקְקוֹת הַעֲלִיזוּנָה שִׁיוּצָא
[שִׁוּצָא] רִצּוֹן מִהִפָּה לְנִשְׁק, וְלֹא
יוּצָא מִהַחֹטֵם כְּאֲשֶׁר יוּצָאת אֵשׁ.
שְׁהָרִי כְּשֶׁמִּתְחַבֵּר הִפָּה לְנִשְׁק,
יוּצָאת אֵשׁ בְּרִצּוֹן בְּפָנִים
מֵאִירוֹת, בְּחֲדוּת הַכֹּל,
בַּהֲדַבְּקוֹת שֶׁל מְנוּחָה.

וּמְשׁוּם כִּף פִּי טוֹבִים דוֹדִיד מִיָּין.
מֵאוֹתוֹ יָין [יין] הַמְשַׁמֵּחַ וּמֵאִיר
פָּנִים וְהַעֲיִנִים מִחִיכוֹת, וְנַעֲשֶׂה
הַרְצוֹן. וְלֹא מִהֵינן הַמְשַׁפֵּר
[שִׁמְשִׁכֵּר] וְעוֹשֶׂה רִגְזוֹ וּמְחַשֵּׁף
פָּנִים, וְהַעֲיִנִים לוֹחֲטוֹת יָין שֶׁל
רִגְזוֹ. וְעַל זֶה, מְשׁוּם שֵׁינן זֶה טוֹב
מֵאִיר הַפָּנִים וּמְשַׁמֵּחַ הַעֲיִנִים
וְעוֹשֶׂה הַשְּׂתוֹקְקוֹת שֶׁל אֲהַבָּה,

(אֲתֵרְנִישׁ) אֲתֵרְנִישׁ בְּהוּא רִיחָא לְגוֹ לְגוֹ עַד
דְּאֲתֵרְנִישׁ פְּלָא וְתָב לְאֲתֵרְיָה. וְאֲתֵרְיָב פְּלָא
לְגוֹ מִחֲשִׁבָה וְאֲתֵרְעִיב רְעוּתָא חֲדָא. וְכִדִּין
רִיחַ נִיחַח. דְּנַח רוּגְזָא וְאֲתֵרְעִיב נִיחָא.

דְּהָא תִּנְנָא אֲתֵרְנִישׁ וְעִיל וְקָמִיט בְּאֵשׁ
וְאֵשׁ אֲחִיד בְּתִנְנָא וְעִילִי תְרוּוִייהוּ
לְגוֹ לְגוֹ עַד דְּנַח רוּגְזָא. וְכִד אֲתֵרְנִישׁ (אֲחִיד)
פְּלָא דָא בְּדָא וְנַח רוּגְזָא, כְּדִין הוּא נִיחָא,
וְקִשְׁרוֹ חֵד וְאֲתֵרְיָב נִיחָא. נִיחָא דְרוּחָא
חֲדוּתָא דְכֹלָא כְּחֲדָא. נְהִירוֹ דְבוּצִינִין נְהִירוֹ
דְאַנְפִּין. וּבְגִין כְּפֵי כְּתִיב, וַיִּרַח יי אֶת רֵיחַ
הַנִּיחַח. כִּמֵּאן דְּאֶרַח וְכִנִּישׁ פְּלָא לְגוֹ אֲתֵרְיָה.
אֲחָא רַבִּי יִיסָא וּנְשִׁקִּיה. אָמַר וּמָה כֹּל הַדִּין
טָבָא אִית תַּחוּת יָדְךָ וְלֹא יִדְעָנָא בֵּיה.
אָמַר אֲהֲדַרְנָא מִן אוּרְחָא, וְנִתְחַבֵּר בְּהֲדַרְךָ.
אֲזִלוּ. אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה אֲרַחָא דָא בְּהִידִי
שְׂכִינְתָא נְהִיד דְּהָא מִתְקַנָּא קִמְן. אֲחִיד בִּידָא
דְּהוּא יְנוּקָא וְאֲזִלוּ. אָמַרו לִיה אִימָא לָן
קָרָא חֵד מֵאֲנוּן דְּאָמַר לָךְ אֲבוּךָ.

פְּתַח הוּא יְנוּקָא וְאָמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים א) יִשְׁקָנִי
מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, דָּא הוּא תִיאוּבְתָא
עֲלָאָה דִּיפּוּק (דְּנַפְקָא) רְעוּתָא מִפּוּמָא לְנִשְׁקָא
וְלֹא נִפִיק מִחוּטְמָא כִּד אֵשׁ נִפְקָא, דְּהָא כִּד
אֲתֵחַבֵּר פּוּמָא לְנִשְׁקָא נִפִיק אֵשׁ בְּרְעוּתָא
כְּנְהִירוֹ דְאַנְפִּין בְּחֲדוּתָה דְכֹלָא בְּאֲתֵרְבְּקוּתָא
דְנִיחָא.

וּבְגִין כִּף פִּי טוֹבִים דוֹדִיד מִיָּין. מֵהוּא יָין
(יין) דְּמַחְדִּי וְנְהִיר אֲנְפִין וְחִיכִין עֵינִין
וְעֵבִיד רְעוּתָא. וְלֹא מִיָּין דְּמִשְׁפֵּר (דְּשִׁכִּיר)
וְעֵבִיד רוּגְזָא וְאֲחֵשִׁיד אֲנְפִין וְלִהֲטָאן עֵינִין
יָין דְרוּגְזָא. וְעַל דָּא בְּגִין דְּחִמְרָא דָא טַב, נְהִיר
אֲנְפִין וְחִדִּי עֵינִין וְעֵבִיד תִּיאוּבְתָא דְרַחֲמִינוּ,
מְקַרִּיבִין לִיה כֹּל יוּמָא עַל גַּבֵּי מְדַבְּחָא (ד' ט' u

ע"ב) שְׁעוּרָא דְמֵאן דְשָׁתִי לִיה חֲדִי לִיה וְעֵבִיד לִיה נִיחָא דְכְתִיב (במדבר כח) וְנִסְפוּ יַיִן רְבִיעִית הֵהִיִן. וּבִגְיִן כֶּף כִּי טוֹבִים דְדוּדִף מִיַּיִן. מֵהֵהוּא יַיִן דְאֲתַעֲר רְחִימוּתָא וְתִיאֻבְתָּא.

וּבְרָא כְּמָה דְלִתְתָא אֲתַעֲר רְחִימוּתָא דְלַעֲיִלָא. תְּרִין שְׂרָגִין פִּד אֲתַדְעָף נְהוּרָא דְלַעֲיִלָא בְתַנְנָא דְסְלִיק מֵהֵהוּא דְלִתְתָא אֲתַדְלִיק הֵהוּא דְלַעֲיִלָא. אָמַר רַבִּי חִזְקִיָה הֵכִי הוּא וְדָאִי דְעַלְמָא עֲלָאָה תִלְיָא בְתַתְּפָאָה וְתַתְּפָאָה בְעֲלָאָה, וּמְזַמְנָא דְאֲתַחְרִיב בִּי מְקַדְשָא בְרַכָּאן לָא אֲשַׁתְּפַחוּ לַעֲיִלָא וְתַתָּא. לְאֲחֻזָּאָה דְדָא בְדָא תִלְיָא.

וְאָמַר רַבִּי יוֹסִי בְרַכָּאן לָא אֲשַׁתְּפַחוּ וְלוֹוֹטִין אֲשַׁתְּפַחוּ, דְהָא נִינְקוּ דְכֻלָּא בְהֵהוּא סְטָרָא נִפְקִי (ר"א וּבְרַכָּאן לָא נִפְקִי), מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְיִשְׂרָאֵל לָא שְׂרִיין בְּאַרְעָא וְלֹא פְלַחִי פּוֹלְחֵנָא דְאַצְטְרִיף לְאֲדֻלְקָא בּוֹצִינִין וְלֹאֲשַׁתְּפַחָא בְרַכָּאן, וּבִגְיִן כֶּף לָא מְשַׁתְּפַחִי לַעֲיִלָא וְתַתָּא, וְעַלְמָא לָא יְתִיב בְּקִיּוּמִיהָ כְּדָקָא יָאוּת.

וְאָמַר רַבִּי חִזְקִיָה לָא אוֹסִיף לְקַלְלַל עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּעֵבוֹר הָאֲדָם. מְאִי הוּא, אָמַר רַבִּי יִיסָא הֵכִי שְׂמַעְנָא מְרַבִּי שְׂמַעוֹן דְאָמַר כֹּל זַמְנָא דְאָשָׂא דְלַעֲיִלָא אוֹסִיף לְתַקְפָּא, תַּנְנָא דְאִיהוּ דִינָא דְלִתְתָא אֲתַקִּיף רוּגְזָא וְשַׁצִּי כֻלָּא. בְּגִין דְכַד נִפְיַק אָשָׂא לִית לִיה פְּסֻק (קַמִּיחָה) עַד דְיִשְׁתַּלִּים דִּינָא. וְכַד דִּינָא דְלִתְתָא לָא אוֹסִיף לְאֲתַתְּקָפָא בְּדִינָא דְלַעֲיִלָא עֵבִיד דִּינָא וּפְסִיק וְלֹא יִשְׁתַּלֵּם דִּינָא לְשִׁיצָאָה. וּבִגְיִן כֶּף פְּתִיב לָא אוֹסִיף לְמִיֵּהֵב תּוֹסַפְתָּ לְאֲתַתְּקָפָא דִינָא דְלִתְתָא.

אָמַר הֵהוּא יְנוּקָא שְׂמַעְנָא בְּגִין דְכְּתִיב אַרְוֵרָה הָאֲדָמָה בְּעֵבוֹרָהּ. דְהָא בְהֵהוּא

מְקַרִיבִים אוֹתוֹ כֹּל יוֹם עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ בְּשַׁעוֹר שְׂמִי שְׁשׁוּתָהּ אוֹתוֹ, מְשַׁמֵּחַ אוֹתוֹ וְעוֹשֶׂה לוֹ נַחַת, שְׂכַתוּב (במדבר כח) וְנִסְכּוּ רְבִיעִית הֵהִיִן. וּמִשׁוּם כֶּף כִּי טוֹבִים דְדוּדִף מִיַּיִן, מְאֹתוֹ הֵינִן שְׂמַעוֹרָר אֲהֵבָה וְהַשְׁתַּקְוִיתוּ.

וְהַכֵּף כְּמוֹ שְׁלֻמְטָה מְעוֹרָר אֲהֵבָה שְׁלַמְעֵלָה. שְׁנֵי גְרוּת, כְּשִׁדּוּעָף הָאוּר שְׁלַמְעֵלָה בְּעֵשֶׂן שְׁעוּלָה מְאֹתוֹ שְׁלַמְטָה, נְדַלֵּק אוֹתוֹ שְׁלַמְעֵלָה. אָמַר רַבִּי חִזְקִיָה, כֶּף הוּא בְּרִדְאִי, שְׁהַעוּלָם הַעֲלִיִן תְּלוּי בַתְּחִתּוֹן וְהַתְּחִתּוֹן בְּעֲלִיִן. וּמְזַמֵּן שְׁנַחְרֵב בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ, לֹא נִמְצְאוּ בְּרֻכּוֹת לַמַּעֲלָה וְלַמַּטָּה, כְּדִי לְהִרְאוֹת שְׁנֵה תְּלוּי בְּנֵה.

וְאָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּרֻכּוֹת אֵינִן נִמְצְאוֹת, וְקַלְלוֹת נִמְצְאוֹת, שְׁהֵרִי יִנְיַקַת הַכֹּל מְאֹתוֹ צַד יוֹצֵאִים (ר"א וּבְרֻכּוֹת לֹא יוֹצֵאוּן). מַה הַטַּעַם? מִשׁוּם שִׁישְׁרָאֵל לֹא שְׂרוּיִים בְּאַרְץ וְלֹא עוֹבְדִים עֲבוּדָה שְׂצִרִיף לְהַדְלִיק מְאוֹרוֹת וְלְהַמְצִא בְּרֻכּוֹת, וְלִכְּן לֹא נִמְצְאוּ לַמַּעֲלָה וְלַמַּטָּה, וְהַעוּלָם לֹא יוֹשֵׁב בְּקִיּוּמוֹ כְּרִאוּי. וְאָמַר רַבִּי חִזְקִיָה, לֹא אֶסֶף לְקַלְלַל עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּעֵבוֹר הָאֲדָם. מַהוּ זֶה? אָמַר רַבִּי יִיסָא, כֶּף שְׂמַעֲתִי מְרַבִּי שְׂמַעוֹן שְׂאָמַר, כֹּל פַּעַם שְׂאֵשׁ שְׁלַמְעֵלָה מוֹסִיפָה לְהַתְּחִיזֵק - הַעֲשֵׂן, שְׁהוּא דִין שְׁלַמְטָה, מַחֲזִיק הַרְגוֹ וּמְשַׁמֵּד הַכֹּל. מִשׁוּם שְׂכִישׁוּצָאָת אֵשׁ, אֵינִן לֵהּ הַפְּסֻקָה (לְפָנֵינוּ) עַד שְׁנִשְׁלַם הַדִּין, וּכְשִׁדִּין שְׁלַמְטָה לֹא מוֹסִיף לְהַתְּחִיזֵק עִם הַדִּין שְׁלַמְעֵלָה, עוֹשֶׂה דִין וּפּוֹסֵק, וְלֹא יִשְׁלַם הַדִּין לְהַשְׁמִיד. וְלִכְּן כְּתוּב לֹא אֶסֶף, לְתַתּוֹ תּוֹסַפְתָּ שִׁיתְחִיזֵק הַדִּין שְׁלַמְטָה.

אָמַר אוֹתוֹ תִּינּוּקִי, שְׂמַעֲתִי מִשׁוּם שְׂכַתוּב אַרְוֵרָה הָאֲדָמָה בְּעֵבוֹרָהּ,

שְׁעֵתָא דַּאֲתַלְטֵיא אַרְעָא בַּחוּבָא דְאַדָּם. אַתְיִיהִיב רְשׁוּ לְשִׁלְטָאָה עֲלֵהּ הֵהוּא חוּיָא בִישָׂא דְאִיהוּ מְחַבְּלָא דְעֲלָמָא וְשַׂצֵּי בְּנֵי עֲלָמָא. מַהֵהוּא יוֹמָא דְקָרִיב נַח קְרַבְנָא, וְאַרְחָ לִיָּה קְדָשָׂא בְּרִיף הוּא, אַתְיִיהִיב רְשׁוּ לְאַרְעָא לְנַפְקָא מִתַּחַת הֵהוּא נַחֵשׁ וְנַפְקָא מִמְּסַאבָּא. וְעַל דָּא מְקַרִּיבִין יִשְׂרָאֵל קְרַבְנָא לְקוּדְשָׂא בְּרִיף הוּא בְּגִין לְאַנְהָרָא אַפִּי אַרְעָא.

השלמה מההשמטות (סימן יג)

עוד פתח הווא ינוקא ואמר (שיר השירים א') לְרִיחַ שְׁמִנֶיךָ טוֹבִים. לְרִיחַ מָאן, אֵלָא אֵית רִיחַ וְאֵית רִיחַ. רִיחַ הַקְּרָבָן וְרִיחַ הַקְּטוֹרֶת. רִיחַ הַקְּרָבָן מְקַרִּיב וּמְיַחַד כֹּל אֵינּוֹן שְׁבֻטֵיא דְהִיכְלָא דְבֵית דָּוִד וְרִיחַ הַקְּטוֹרֶת מְקַרִּיב וּמְיַחַד וְאַנְהִיר אֵינּוֹן בּוֹצִינִין עֲלָאִין נְהָרֵי אַפְרָסְמוֹנָא דְכָּזָא.

ועל דא תרין מדבחינ הוו, מזבח הקטורת ומזבח העולה מזבח הקטורת איהו פנימאה מזבח העולה איהו לבר. ריח מזבח העולה מתקין לאנהרא בוצינין תפאין, ריח מזבח הקטורת מתקין לאנהרא בוצינין עלאין. ועל דא לריח שמיניך טובים לריח דההוא קטורת שמיניך טובים.

בא וראה שתי מזבחות הן מזבח פנימי לעילא ומזבח חיצון לתתא. מזבח הפנימי הוא שלם וזהו דכתיב המזבחה בתוספת ה"א וכף הוא בכל מקום. ומזבח החיצון הוא חסר ה"א כמו נערה נער חסר ה' אשתכח דמאתערותא דמזבח (ס"א החיצון) של משה אתער מזבח הפנימי של מעלה ובמה אתער בריח (ס"א דמאתערותא דמזבח החיצון של משה אתער מזבח החיצון של מעלה ובמה אתער ברין והריח הקטורת של מזבח הפנימי של משה אתער מזבח הפנימי של מעלה, ובמה אתער ברין

השלמה מההשמטות (סימן יא)
עוד פתח אותו תינוק ואמר, (שיר השירים א) לְרִיחַ שְׁמִנֶיךָ טוֹבִים, לְרִיחַ מִי? אֵלָא יֵשׁ רִיחַ וְיֵשׁ רִיחַ, רִיחַ הַקְּרָבָן וְרִיחַ הַקְּטוֹרֶת. רִיחַ הַקְּרָבָן מְקַרִּיב וּמְיַחַד כֹּל אוֹתָם שְׁבֻטִים שֶׁל הֵיכַל בֵּית דָּוִד, וְרִיחַ הַקְּטוֹרֶת מְקַרִּיב וּמְיַחַד וּמְאִיר אוֹתָם גִּירוֹת עֲלִיוֹנִים נְהָרוֹת אַפְרָסְמוֹן דָּךְ.

ועל זה היו שני מזבחות - מזבח הקטורת ומזבח העולה. מזבח הקטורת הוא פנימי, מזבח העולה הוא חיצוני. ריח מזבח העולה מתקין להאיר מגורות פחותונות, ריח מזבח הקטורת מתקין להאיר מגורות עליונות. ועל זה לריח שמיניך טובים, לריח של אותה הקטורת, שמיניך טובים.

בא ראה שתי מזבחות הן מזבח פנימי למעלה ומזבח חיצון למטה. מזבח הפנימי הוא שלם. וזהו שכתוב המזבחה, בתוספת ה"א, וכף הוא בכל מקום. ומזבח החיצון הוא חסר ה"א, כמו נערה, נער חסר ה'. נמצא שמהתעוררות המזבח (החיצון) של משה מתעורר מזבח הפנימי של מעלה, ובמה מתעורר? בריח (שמהתעוררות מזבח החיצון של משה מתעורר

הקטורת. ועל דא) הקטורת של מטה. ועל דא (שיר השירים א') לריח שמניך טובים אינון בוצינין נהרין ונציצין. פתיב הקא טובים וכתיב התיס (בראשית א') וירא אלהים את האור כי טוב: (עך כאן מההשמעות)

אמר רבי חזקיה יאות הוא והיא) והאי הוה תלי עד דקיימו ישראל על טורא דסיני. אמר רבי ייסא קדשא בריך הוא אזעיר לה לסיהרא ושלטא ההוא נחש, אבל בגין חובא דאדם אתלטייא בגין למילט עלמא. בההוא יומא (דאמתיבתא אורייתא) נפקת ארעא מההיא קללה וקיימא סיהרא בההיא גריעותא, פר בשעתא דקורבנא אשתפחו בעלמא וישראל יתבין על ארעהון.

אמר רבי ייסא לההוא ינוקא מה שמך, אמר ליה אבא. אמר ליה אבא תהא בכלא בחכמה ובשנין. קרא עליה (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך.

אמר רבי חזקיה זמין קדשא בריך הוא לאעברא רוח מסאבא מן עלמא כמה (ד"א ל"ג דאתמר) דכתיב, ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ. וכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לגצה ומחה יי אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ פי יי דבר. וזמין קדשא בריך הוא לאנהרא לסיהרא ולאפקא לה מחשוכא בגין ההוא חויה בישא. כמה דכתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלכנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור, והיה אור דגניז ליה קדשא בריך הוא בעובדא דבראשית:

מזבח החיצון של מעלה, ובמה מתעורר? בריה הקרבנות. ובריח הקטרת של מזבח הפנימי של מטה מתעורר מזבח הפנימי של מעלה, ובמה מתעורר? בריח הקטרת. ועל זה) הקטרת של מטה. ועל זה (שם) לריח שמניך טובים, אותם גרות מאירים נוצצים. פתוב כאן טובים, וכתוב שם (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב: ע"כ מההשמעות.

אמר רבי חזקיה, יפה הוא, (רוח) וזה היה תלוי עד שעמדו ישראל על הר סיני. אמר רבי ייסא, הקדוש ברוך הוא הקטין את הלכנה ושלט אותו הנחש, אבל משום חטאו של אדם התקללה פדי לקלל את העולם. באתו יום (שנתנה התורה) יצאה הארץ מאותה קללה ועמדה הלכנה באותה גריעות, פרט לשעה שקרבנות נמצאו בעולם וישראל יושבים על ארצם.

אמר רבי ייסא לאותו יתנוק, מה שמך? אמר לו, אבא. אמר לו, אבא תהיה בכל, בחכמה ובשנים. קרא עליו (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך.

אמר רבי חזקיה, עתיד הקדוש ברוך הוא להעביר רוח הטמאה מהעולם, כמו (שנאמר) שכתוב (זכריה א) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ, וכתוב (ישעיה כה) בלע המות לגצה ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ פי ה' דבר.

ועתיד הקדוש ברוך הוא להאיר את הלכנה ולהוציאה מהחשך משום אותו נחש הרע, כמו שכתוב (שם ל) והיה אור הלכנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים. איזה אור? אותו האור שגנוז הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית.

ויברך אלהים את נח ואת פניו

ויברך אלהים את נח ואת פניו ויאמר להם פרו ורבו וגו'. רבי אבא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמֵידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמֵידֵי תַלְמֵידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוּי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עילוי תלמודו ואתכוננו להילולא דרבי שפינו

ארמורי חביד והזוהר

רבי שניאור זלמן מלאדי - האדמו"ר הזקן "בעל התניא"

שמעתי ממנה"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן נבג"מ סגולה למחשבות זרות בעת התפילה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אעפ"י דלא ידע מאי קאמר, ולכן כיון שג' דברים אלו אינם צריכים כוונה, לכן מועילים לטהר המחשבה ממחשבות זרות. (ס' מגדל עז, מאמרי דא"ה מאדמו"ר חב"ד. ע' תכ"ו)

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזהוה אף שאינו מבין, כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה.

(רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו"ר הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים ודף תקע"א)

"צמח צדק" - האדמו"ר השלישי בשושלת חב"ד

חבר גם את הספר "ביאורי הזוהר" - ובו ביאור מאמרי הזוהר. הרבי "צמח צדק" אמר פעם ביחידות: לימוד הזוהר מרומם את הנפש. לימוד המדרש מעורר את הלב ואמירת תהלים בבכי ודמעות "שוטפת את הכלי". - טז טבת (ספר חגי ומועדי ישראל שעי"ר. ר. זמיר, וכן נדפס בספר שיחות לנער כרך ד' תשכ"ו - תשכ"ח)

האדמו"ר מליובאוויטש - האדמו"ר האחרון בשושלת חב"ד

הוראותיו האחרונות של כ"ק אדמו"ר שליט"א בקשר לכינוסי הילדים, לימוד הזוהר וכו' מוכיחים למעלה מכל צל של ספק, על גודל השעה בה אנו נמצאים, ולכן דווקא ברגעים גדולים אלו, מוטלת החובה של כולנו - ללא יוצא מהכלל להתגייס במרץ למבצעי הק', של כ"ק אדמו"ר שליט"א ... (עלון כפר חב"ד תש"מ - תשמ"א. דבר המערכת)

אחכה לו בכל יום שיבוא - מי שלומד זוהר מחכה ורוצה באמת את המשיח - כי הוא פועל כל רגע לביאת המשיח

הרמב"ם בפרק י"א מהלכות מלכים הלכה א' כתב: "המלך המשיח... וכל מי שאינו מאמין בזה, או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר הנביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו"

הנה כי כן יסוד האמונה בביאת המשיח הוא להאמין בבווא ולצפות לביאתו הצטנף עוד היום לאלפים הלומדים מספר הזוהר עמוד יומי

להרשמה מס' פקס: 9951300 - 02